

La secció Seven Chances del Festival de Cinema de Sitges recupera «Throw Down», la gran obra de Johnnie To

Al Casino Prado, també es projectarà 'Spirits of the Air, Gremlins of the Clouds (1989), excèntrica opera prima de l'australià Alex Proyas

Imatge de l'interior del saló - teatre del Casino Prado | Aleix Ramírez

La pel·lícula que donarà el tret de sortida a Seven Chances representa tota una declaració d'intencions en aquest sentit: *Spirits of the Air, Gremlins of the Clouds* (1989), excèntrica opera prima de l'australià Alex Proyas, realitzada abans de fer el seu exitós salt a Hollywood. Una faula fosca on el futur director d'*El Cuervo i Yo, robot* ens presenta un encreuament impossible entre Leone, Jodorowsky i Gilliam. La projecció comptarà, a més, amb la presència del mateix Proyas, que visitarà Sitges per presentar la flamant nova còpia del film, restaurada a partir del negatiu original en 16mm.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=2PhVvIr3ZaY>

El Casino Prado, seu habitual de la secció, també rebrà amb tots els honors una de les icones més carismàtiques que ha donat la cinematografia mexicana: el lluitador emmascarat El Santo, de qui Sitges recupera la seva primera aventura cinematogràfica, *Santo contra Cerebro del Mal* (1959), en la brillant restauració que ha apadrinat ni més ni menys que Nicolas Winding Refn, tot un

sibarita de la cultura pop cinematogràfica.

Seven Chances també recupera una joia oculta de Johnnie To, un dels autors més estimats a Sitges. Una de les seves pel·lícules més personals, inèdita fins ara al nostre país. Es tracta de *Throw Down* (2004), emocionant homenatge als primers drames esportius d'Akira Kurosawa, que el cineasta hongkonguès converteix en una estilitzada i sorprenent mescla de comèdia, musical i èpica antiheroica, on els combats de judo esdevenen gairebé una dansa.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=iRmbezeyvfw>

I seguint amb pel·lícules caigudes en l'oblit, poques ho són tant com *Dream Demon* (1988) de Harley Cokeliss, realitzador tot terreny que fou director de segona unitat a *El Imperio Contraataca*, i que en la seva única incursió en el terror va crear una mena de resposta anglesa a *Pesadilla en Elm Street*. Sense Freddie però farcida de seqüències surreals i perturbadores sorgides del subconscient d'una protagonista traumatitzada, la pel·lícula va tenir una curta vida en el circuit de VHS per després esvaïr-se per complet? fins fa uns mesos, quan Cokeliss presentà una restauració del director's cut de la cinta, finalment disposada a reclamar el seu lloc en la història del fantàstic britànic.

També hi haurà lloc a Seven Chances per un dels noms propis del cinema de gènere a Espanya: José Ramón Larraz, de qui es projectarà una nova còpia d'una de les seves obres menys vistes: *La visita del vicio* (1978), on el cineasta s'allunyà del fantàstic explícit per moure's en l'ambigüitat d'un drama eròtic i perturbador, infestat d'imatges oníriques memorables, amb la inconfusible i controvertida mirada que el director barceloní té del cos i de la sexualitat femenina.

A banda del rescat de tresors heterodoxos, Seven Chances també vol ser un espai de reflexió sobre títols, autors i fenòmens propers al gènere fantàstic, reservant una part del seu programa al documental i l'assaig audiovisual. En aquesta línia s'emmarca la tria de *Blue Velvet Revisited* (2016), que en paraules del seu director Peter Braatz constitueix una ?meditació? sobre l'obra mestra de David Lynch *Terciopelo azul*, teixida a través de les fotografies i les cintes en super-8 que Braatz filmà durant el rodatge d'aquest film immortal, inèdites durant tres dècades, i que permeten accedir a les bambolines de la producció i descobrir, per exemple, la felicitat d'un Lynch preparat per a presentar al món el seu univers esgarrifós i fascinant.

La segona plaça documental recau en l'aclamada *Wolfman's Got Nards* (2018), on Andre Gower, protagonista d'Una pandilla alucinante, es retroba amb els seus antics companys de repartiment i amb els responsables d'aquell gran homenatge als monstres clàssics ideat per Fred Dekker i Shane Black, per tal de reivindicar i celebrar una cinta incompresa en la seva estrena, i que a poc a poc va anar generant al seu voltant un culte fervorós, situant-la en el panteó del cinema juvenil de la dècada dels vuitanta.